

sikkerhedshensyn taler afgørende for at bevare domstolsprøvelsen som sidste instans, og at det under hensyn til, at klagen normalt ikke har opsættende virkning, må anses for betænkeligt at forhale den endelige afgørelse ved at indskyde amtsankenævnet som klageinstans. Hertil kommer, at amtskommunens socialcenter, der forudsættes at varetage sekretariatsopgaver for amtsankenævnet, ofte må formodes at have været inddraget i de her omhandlede sager i 1. instans, idet socialcenteret antagelig ofte vil yde det sociale udvalg rådgivning og vejledning, inden udvalget træffer beslutning om tvungen fjernelse eller tilbageholdelse af børn og unge.

Efter de gældende regler i børneforsorgslovens § 52, stk. 2, jfr. § 57, stk. 1, er forældremyndigheden indehaver, den, der faktisk udøver forældremyndigheden, samt, såfremt den pågældende ikke længere er under forældremyndighed, den unge eller hans værge, berettiget til at indbringe beslutninger om tvangsforanstaltninger for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg (den sociale ankestyrelse) og for landsretten.

Plejeforældrene har derimod ingen adgang til at klage over en beslutning, hvorefter børneværnet tillader — eller ikke modsætter sig — at forældremyndighedens indehaver tager barnet hjem. Denne manglende klageadgang må ses på baggrund af, at familier, der gennem børne- og ungdomsværnet modtager børn i pleje, skal medvirke til at bevare barnets tilknytning til dets eget hjem, jfr. børneforsorgslovens § 41 og den hertil svarende bestemmelse i lovforslagets § 67. Plejeforældrene er derfor i denne situation indstillet på at samarbejde med børneværnet og forældrene, således at en hjemgivelse, som børneværnet finder forsvarlig, opfattes som et naturligt ophør af plejeforholdet.

En klageadgang for plejeforældrene i disse tilfælde har derfor ikke noget rigeligt begrundet formål. Endvidere må det befrygtes, at en bestemmelse herom kan undergrave tilliden til, at anbringelse i familiepleje — der jo blot er en af forsorgens hjælpemuligheder — som altovervejende hovedregel er en hjælp til barnet og forældrene.

I de tilfælde, hvor forældre har anbragt et barn i familiepleje uden børneværnets medvirken, kan plejeforældrene imidlertid i berettiget eller uberettiget tillid til, at forældrene har afskrevet barnet, have knyttet dette så tæt til sig, at en hjemtagelse eller flytning af barnet forekommer dem uforståelig. Det foreslås derfor i § 128, stk. 2, sidste pkt., at give „private“ plejeforældre adgang til at klage over beslutninger, hvorefter det sociale udvalg tillader — eller ikke modsætter sig — at barnet hjemtages eller flyttes. Forslaget er i overensstemmelse med det

fremsatte forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg (Udvidet klageadgang m.v.).

Til §§ 129-132.

Bestemmelserne er i overensstemmelse med de gældende regler i §§ 57-60 i lov om børne- og ungdomsforsorg.

Til afsnit IX.

Som nævnt i de indledende bemærkninger foreslås for hele lovens område en statsrefusion af kommunernes udgifter med en fælles sats på 50 pct., således at refusionen suppleres med et tilskud, der fordeles mellem kommunerne efter objektive udgiftsbehovskriterier.

Statens finansiering af institutioner for særforborg foreslås opretholdt, indtil en decentralisering af særforborgen gennemføres. Finansieringen af forsorgshjem og lignende institutioner foreslås fordelt mellem staten og amtskommunerne.

Efter de gældende regler for alderdomshjem og plejehjem i omsorgsloven ydes der alene refusion af udgifter til institutionernes *drift*, medens der ikke ydes tilskud til *etableringsudgifter*. Denne ordning foreslås overført til hele institutionsområdet.

Til kapitel 20.

Til § 133.

Ved stk. 1 foreslås det, at staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter til bistand efter loven. Som nævnt i de indledende bemærkninger er det hensigten at forøge statens tilskud til kommunerne efter objektive udgiftsbehovskriterier i forbindelse med lovens gennemførelse.

Ved stk. 2 er det foreslået, at en kommunes udgifter til rådgivnings- og tilsynsforanstaltninger efter lovens afsnit II — på samme måde som kommunale administrationsudgifter — endeligt bæres af kommunen.

Ved stk. 3 bemyndiges socialministeren til at fastsætte bestemmelser om afholdelsen af udgifter til de lægeerklæringer m. v., som en kommune kan indhente efter § 17.

Til § 134.

Det foreslås, at staten fortsat afholder udgifterne vedrørende den virksomhed for åndssvage, blinde, døve, vanføre m. fl., der er knyttet til særforborgens institutioner. Andre foranstaltninger for denne persongruppe, f. eks. dækning af merudgifter ved forsørgelse, hjælpemidler og plejeverdier vedrørende personer med ophold uden for institutionerne, skal efter forslaget ydes gennem kommunerne og refunderes efter den almindelige regel i § 133, for så vidt disse ydelser ikke afholdes inden for rammerne af den sociale pensionslovgivning.